

A svéd és a svájci ajánlatot június 28-i ülésén a minisztertanács újra megvitatta. Imrédy, a korábbi miniszterelnök a következő dilemmát ismertette: nem lehet engedményeket tenni a németek jóváhagyása nélkül, ez viszont kérdésessé teszi az ország szuverenitását. Javasolta, győzzék meg a németeket, hogy az ő érdekeikkel is egybevág, ha a semleges országok Magyarországot szuverén nemzetnek tekinthetik.³⁶

A koronatanács és a minisztertanács ülésének közvetlen következményeként Bakyt és Endrét névlegesen „fölmentették” a belügyminisztériumban betöltött bizonyos feladataiktól. Június 30-án Jaross felkérte őket, hogy adják fel a zsidókérdés kezelésével kapcsolatos funkcióikat, de szolgáljanak továbbra is mint minisztériumi államtitkárok.³⁷ Baky csak 1944. augusztus 9-én adta be lemondását, miután Jaross is felmentését kérte; hivatalosan csak szeptember 2-ával mentették föl. Endre felmentésének időpontját nem tették közzé a *Budapesti Közlönyben*.³⁸

Mialatt Horthy és a minisztertanács arról vitakozott, hogy kívánatos véget vetni az atrocitásoknak és a deportálásoknak, a zsidótlanító osztagok éppen befejezték a bevagonírozási és deportálási műveleteket a IV. zónában, és felkészültek a végleges megoldás beindítására az V. zónában.

Maga Horthy még nem döntött határozottan a deportálások leállításáról; a júniusi üléseken csak annak az óhajának adott hangot, hogy akadályozzák meg a budapesti zsidók deportálását. Horthy ingadozó magatartását Veesenmayer június 30-i táviratában jelezte a német külügyminisztériumnak. Veesenmayer szerint, aki mindig pontosan tájékozódott a kormány tárgyalásairól annak néhány szélsőjobboldali, nácibarát tagja révén, Jaross energikus kérésére Horthy visszavonta a deportálásokkal szembeni ellenvetéseit. Horthy álláspontját állítólag egy kompromisszum nyomán változtatta meg, melynek értelmében a budapesti zsidókat, legalábbis ideiglenesen, mentesítik a deportálások alól. A kormányzónak megígérték, hogy a budapesti akciót „nem hajtják végre azonnal, hanem kissé később, az utolsó vidéki zónában szervezett kampány lezárása után”. Veesenmayer biztosította fölötteseit, hogy a manőverek eredményeképpen a magyar fővárosban végrehajtandó akció csak kb. tíznapos halasztást szenved, s elősegítése érdekében máris megkezdődött a közvetlenül Budapest környékén élő zsidók evakuálása.³⁹

A németek és magyar bűntársaik reményei pár nappal később szertefoszlottak, amikor Horthy végül is úgy döntött, hogy minden további deportálásnak véget vet. A szövetséges és a semleges hatalmak kérései, a Budapest ellen intézett nagyarányú bombatámadások és a romló katonai helyzet egyaránt közrejátszottak döntésében, mégis szinte egyöntetű a vélekedés, hogy az egyik döntő tényező Bakynak és társainak Horthy megdöntésére irányuló kísérlete volt.